

РЕШЕНИЕ

№184

гр. Перник, 23 ноември 2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание на петнадесети ноември две хиляди и единадесета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В., като разгледа докладваното от съдията **административно дело №391/2011 г.** по описа на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

С.С.Г. *** оспорва заповед №*** на Началник сектор „ПП“ при ОД на МВР- Перник за налагане на принудителна административна мярка „изземване на свидетелство за управление“ на МПС на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, поради неизпълнение на задължение от страна на водача по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че заповедта на административния орган е незаконосъобразна. Излагат се доводи, че в издадените наказателни постановления, с които на жалбоподателя са наложени административни наказания, не е посочен броят на отнетите му и оставащи контролни точки, с което не е спазена разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от *Наредба №Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движението по пътищата, за които се отнемат* (наричана по-нататък за краткост *Наредба №Из-1959 от 27.12.2007 г.*). На това основание от Административен съд – Перник се иска да отмени оспорения административен акт.

Ответникът по жалбата – ОД на МВР – Перник, чрез процесуален представител ю.к. М.***, в съдебно заседание оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Излага доводи в депозирани пред съда писмени бележки и прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лв.

Съдът, след като обсъди събраните и представени по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е заповед на Началника на сектор „ПП“ при ОД на МВР – Перник, с която на основание чл. 174, т. 4 от ЗДвП на С.Г. е отнето свидетелството за управление на МПС. В мотивната част на оспорения административен акт се сочи, че на водача са отнети всички контролни точки с връчени и влезли в сила НП, поради което същия е загубил право да управлява МПС. Наказателните постановления са

подробно описани в приложена към процесната заповед справка за наложени наказания за нарушения ЗДвП, извършени от адресата на заповедта.

Административен съд – Перник след извършената съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, и при така установеното от фактическа страна, намира от правна такава следното: оспореният административен акт е законосъобразен, а жалбата неоснователна. Мотивите за това са следните:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, , в изискуемата от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон и съответна на целта на закона, като е и мотивирана.

Съгласно разпоредбата на чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки. Една от тях е и преустановяващата ПАМ по т. 4 – принудително отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач, който не изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Правилото на последно посочената норма предвижда, че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и длъжен да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР. По настоящото дело съдът намира за безспорно установено, че със 6 (шест) на брой НП, посочени в справката приложена към процесната заповед, влезли в сила към момента на издаване на заповедта, на жалбоподателя са наложени административни наказания за нарушения по ЗДвП, за които нарушения съгласно *Наредба №1-139/16.09.2002 г.* (отм. ДВ бр. 4/15.01.2008 г., в сила от 15.02.2008 г.) и *Наредба №13-1959 от 27.12.2007 г., в сила от 15.02.2008 г.* се предвижда и отнемане на точки от контролния талон на водача, чиято функция е именно отчет за извършените от водача нарушения. Общият брой на загубените от водача контролни точки към момента на издаване на процесната заповед е бил 45 при определен нормативно възможен брой 39. Според хипотезата на правната норма на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, условие за да се осъществи предвидената в диспозицията последица е установено неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Видно от датата на последното издадено срещу Г. НП №562 от 04.07.2011 г., (влязло в сила като необжалваемо в момента на постановяването му, тъй като с него е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 183, ал. 4, т. 4 от ЗДвП), към момента на издаване на процесната заповед – 04.10.2011 г. лицето не изпълнило задължението си за да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР. Елементите на фактическият състав по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, предпоставка за издаване на процесната заповед, са били налице – отнемане на всички контролни точки, водещо съответно до изгубване на правоспособността и невръщане на свидетелството за управление. Изпълнени са изискванията за прилагане на ограничителната мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

В тежест на водача, като субект на нарушенията по ЗДвП, е да следи наличните си контролни точки и да предприеме съответните действия, вменени му в задължение от нормативните актове, за да възстанови същите или да върне свидетелството си за управление на МПС. В този смисъл и оплакването на жалбоподателя, че „в актовете” не е вписан броя на отнетите и броя на оставащите му контролни точки, поради което е бил лишен от правото за

навременното им възстановяване, не се приема за основателно. Отбелязването в наказателното постановление на броя точки, които следва да се отнемат от контролния талон на водача, е част от самото НП, а неговото съдържание и съответно обжалване не е предмет на настоящото производство. От друга страна *Наредба №I-139/16.09.2002 г.* (отм. ДВ бр. 4/15.01.2008 г., в сила от 15.02.2008 г.) в чл. 5, ал. 3 е съдържала задължение за службите за отчет на водачите на МПС при областните дирекции „Полиция“ да изпраща на водачите писмено съобщение при отнемане на повече от 2/3 от контролните точки. До момента на действие на въпросната наредба обаче, за настоящия жалбоподател не са били налице условия за подобно уведомяване, тъй като към този момент срещу него е било издадено само НП №2740 от 13.12.2007 г., връчено му на 10.01.2008 г.. Същото, независимо обжалвано или не (жалбоподателят не спори за това), към момента на отмяната на посочената наредба не е могло да бъде основание за уведомяване, тъй като дори влязло в сила към 15.02.2008 г., предвижда отнемане на 9 контролни точки за извършеното нарушение, което е по-малко от 2/3. *Наредба №Iз-1959 от 27.12.2007 г.* на МВР относно контролните точки (обн. ДВ бр. 4 от 15.01.2008, в сила от 15.02.2008 г.) действаща и към настоящия момент, не предвижда подобно задължение за службата за отчет на водачите на МПС. Всички последвали НП, послужили като част от основанието за налагане на мярката в настоящия спор, видно от приложената към заповедта справка, са издадени срещу водача и влезли в сила по времето на действие на настоящата наредба. Поради това съдът намира за неоснователно оплакването на жалбоподателя, че е не е знаел за броя на отнетите му и броя на оставащите контролни точки. Нещо повече - *Наредба №Iз-1959 от 27.12.2007 г.* в чл. 7 указва какъв е редът за предоставяне на информация за наличните контролни точки и той е чрез подаване на заявление *от водача*, който е основен субект на нарушенията по ЗДвП.

По делото не са приложени като доказателства съответните НП, с които на лицето са налагани административни наказания за нарушения на ЗДвП, нито са представени доказателства, че същите са влезли в сила, но този факт не се оспорва от жалбоподателя, нито се представят доказателства същите да са били атакувани пред съд. Твърдението на жалбоподателя, че в актовете не е посочен броя на контролните точки, както беше отбелязано по-горе, е неотнормено към настоящия спор, що се касае до съдържанието на НП. След като жалбоподателят не оспорва нито факта на надлежно връчване, нито факта на необжалване (на обжалваемите) и влизане в сила, на относимите НП, следователно трябва да му е било известно както какви нарушения е извършил, така и за кои от тях са му отнети контролни точки.

Въз основа на така направените правни изводи процесната заповед №10035/04.10.2011 г. на Началник сектор „ПП“ при ОД на МВР- Перник за налагане на принудителна административна мярка, съдът намира за правилна и законосъобразна, поради което същата следва да бъде оставена в сила, а жалбата срещу нея отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора, и съобразно направеното искане жалбоподателят следва да понесе направените от ответника, в качеството му на юридическо лице, разноски по производството представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лв..

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на С.С.Г. *** срещу заповед №***. на Началник сектор „ПП” при ОД на МВР - Перник за налагане на принудителна административна мярка „изземване на свидетелство за управление на” МПС на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА С.С.Г. *** да заплати в полза на ОД на МВР – Перник сумата от 150 (сто и петдесет) лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението ПОДЛЕЖИ на обжалване с касационна жалба, чрез Административен съд – Перник, пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено .

СЪДИЯ:/п/